

ע"פ 23423/02/14 - המשלחת הדתית הרוסית בירושלים של פטריארכיית מוסקבה נגד אגוד ערים כנרת

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 23423-02-14 המשלחת הדתית הרוסית בירושלים של פטריארכיית מוסקבה נ' אגוד
ערים
בפני כב' השופטת אסתר הלמן
המערערת המשלחת הדתית הרוסית בירושלים של פטריארכיית מוסקבה
נגד
המשיב אגוד ערים כנרת

ערעור על החלטתו של בית המשפט השלום בטבריה, [כב' השופט ד. פורת], מיום 23/01/14

פסק דין

בפני ערעור על החלטתו של בית משפט השלום בטבריה (כב' ס. הנשיא, השופט ד. פורת), במסגרתה נדחתה בקשת המערערת לביטול ו/או עיכוב ביצוע צו הריסה מנהלי שהוצא ביום 19/12/13, ביחס לגדר שהוקמה לחוף הכינרת.

רקע:

ביום 19/12/13 הוציא יו"ר המשיב, אגוד ערים כינרת, מר יוסי ורדי, צו הריסה מנהלי מכוח סמכויותיו על פי חוק הסדרת הטיפול בחופי הכינרת, תשס"ח-2008.

צו ההריסה המנהלי ("**להלן: "הצו" או "צו ההריסה"**) מתייחס לגדר באורך כולל של כ- 83 מטר גובה כ-2.5 מ', בנויה מברזל, עמודי ברזל וקוביות בטון, שנבנתה בחלקות המפורטות בצו, המהוות חלק ממתחם הכנסייה הרוסית שלחוף הכינרת.

הצו הומצא למערערת ביום 26/12/13.

ביום 05/01/14 הגישה המערערת בקשה לבית המשפט קמא לביטול צו ההריסה ולעיכוב ביצוע ההריסה. לאחר דיון ארוך, שבמסגרתו שמע בית המשפט קמא עדויות וקיבל לידי ראיות הצדדים, החליט בית המשפט קמא לדחות את הבקשה, תוך חיוב המערערת בהוצאות הדין בסך 20,000 ₪, ואף דחה בקשה לעיכוב ביצוע הצו עד להכרעה בערעור.

למען שלמות התמונה, אציין, כי בינתיים לאחר שהוגש הערעור עוכב ביצוע הצו.

ההליך בבית המשפט קמא:

טיעוני המערערת -

בבקשתה לביטול הצו, תקפה המערערת את תוקפו של הצו, טענה כי הוא הוצא על סמך תשתית עובדתית שגויה, לא הובא לידיעת המשיב שמדובר בגדר בטחון, שהייתה קיימת עוד קודם לכן, נהרסה ונבנתה מחדש, כאשר מיקומה הנוכחי נקבע לפי סיכום עם נציגי המשיב.

בבקשתה טענה המערערת, כי מדובר בגדר רשת, שהותקנה לפני למעלה מעשר שנים, במטרה למנוע פגיעה במנזר הנשים הנמצא במקום. הגדר נמצאת מצדו של המנזר הפונה אל הכינרת והיא הוצבה שם בהסכמת המשיב, כאשר מפעם לפעם, בהתאם לתנודות במפלס הכינרת, הועתקה הגדר ממקומה.

המערערת פירטה בבקשתה, כי הגישה בקשה לקבלת היתר לבניית גדר אבן קבועה, אך בקשתה לא נדונה, עקב דרישת עיריית טבריה, להכליל בתכנון שביל טיולים קרוב לקו המים של הכנרת, בהתאם לתיקון 10 של תמ"א 13.

לטענת המערערת, בחודש נובמבר 2013, פנו נציגי המשיב אל המבקשת בדרישה להעביר את הגדר אל מחוץ למי הכנרת, לאחר שמפלס המים עלה; במהלך הפגישות עמם סומן המיקום אליו תועתק הגדר, ובעקבות כך הסירה המערערת את הגדר הקודמת. במהלך עבודת העתקת הגדר, הגיעו למקום מפקחי המשיב, בחנו את הגדר והודיע כי אין בעיה ועזבו את המקום; בניית הגדר הושלמה לפני הוצאת הצו.

על סמך טיעונים אלה ואחרים, טענה המערערת כי נפלו פגמים בצו, הגדר קיימת שנים רבות, לכן לא הייתה סמכות להוציא צו מנהלי להריסתה, ההחלטה להוציא את הצו התקבלה מבלי שלנגד עיני המשיב עמדה תשתית עובדתית מלאה. ההחלטה היא בלתי סבירה ונגועה בחוסר תקינות מנהלית. הצו איננו נחוץ למניעת עובדה מוגמרת והגדר הותקנה בהתאם להנחיות המשיב עצמו.

טיעוני המשיב -

המשיב התנגד לביטול הצו, וטען כי הצו הוצא כדין, לאחר שהתברר כי המערערת מבצעת עבודות בנייה שלא כדין. לפי תגובת המשיב, ביום 11/11/13 נתגלה כי המערערת בונה גדר חדשה בתוך תחום רצועות חוף המים (בניה זו הוגדרה בטיעונו כ"גדר חדשה א"). בביקור חוזר שביצע הפקח ביום 17/11/13, נמצא כי הגדר הייתה בנויה בחלקה הגדול. ביום 10/12/13 התברר כי הגדר הועתקה בחלקה לתוך התחום הפרטי של המנזר, וכי הונחו קוביות בטון נוספות בתוך השטח הציבורי. גדר זו, שהוגדרה כ"גדר חדשה ב", הייתה עדיין בתהליך בנייה.

המשיב טען כי הגדרות נבנו ללא היתר כדין וללא הסכמתו, וכי אין המדובר בגדר ישנה, אלא בגדרות שנבנו לאחרונה.

החלטת בית המשפט קמא -

בית המשפט קמא ניתח בהחלטתו בצורה מקיפה את טענות המערערת, ופירט בהרחבה את נימוקיו, מדוע יש לדחות את הבקשה.

בית המשפט קמא התייחס לעילות הביטול הקבועות בסעיף 238א(ח) לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965 (**להלן: "החוק"**): א) הבנייה שבגללה הוצא הצו בוצעה כדין, ב) ביצוע הצו איננו דרוש לשם מניעת עובדה מוגמרת.

ראשית, נקבע כי לא מדובר בגדר ישנה אלא בגדר חדשה, שנבנתה בתוואי אחר. דומה, כי מסקנה זו עולה מטיעוני המערערת עצמה, אשר מחד טוענת כי מידי פעם ובהתאם לתנודות מפלס המים, נאלצה להעתיק את הגדר למקום אחר, ומאידך, מבקשת לקבוע כי הגדר הייתה קיימת במקום מזה עשרות שנים.

כמו כן, נקבע כי בניית הגדר החדשה א', ובפרט הגדר החדשה ב', לא הושלמו טרם מתן הצו. גדר א' החדשה נבנתה זמן קצר טרם הוצא הצו. קביעה זו נסמכה על עדויות שהובאו בפני בית המשפט קמא, לרבות הקלטה של שיחה שנערכה בין האב פאופן, מ"מ זמני של ראש המשלחת הדתית הרוסית בירושלים לבין מר אלי גבאי, מנהל פיקוח של יחידת עיטם, של רשות הטבע והגנים.

כמו כן, בחן בית המשפט קמא את הטענה, כי נפלו פגמים בהוצאות הצו, ודחה אותה, לאחר שהוכח בפניו כי הצו נחתם ונתמך בתצהיר מהנדסת איגוד ערים כינרת, אשר התבסס על דיווחי הפקחים שביקרו במקום. דיווחים אלה כללו גם את התשתית העובדתית הנדרשת, לרבות העובדה שהמדובר בגדר המנזר, ובגדר שהועתקה ממקום אחר.

בית המשפט קמא דחה טענת המערערת להסתמכות על דבריו של העד גבאי. הטענה הופרכה מתוך הדברים שהוקלטו בשיחה עם גבאי ומתוך כך שבית משפט קמא התרשם, כי נציגי המערערת, האב פאופן ומר סבירסקי, ידעו היטב כי נדרש היתר בניה לשם בנייתה של הגדר, כפי שהוכח גם מבקשתם להתיר בניית גדר קבועה, בקשה שהוגשה ועדת התכנון עוד בשנת 2012.

על סמך הראיות שהוצגו בפניו, קבע אם כך, בית המשפט קמא, כי הבנייה בוצעה שלא כדין וכי הצו דרוש לשם מניעת עובדה מוגמרת. עוד הוסיף בית המשפט קמא, כי הבקשה לביטול הצו הוגשה באיחור. טענת המערערת, כי לא ידעה על קיום הצו במועד נדחתה, ובית המשפט קמא ראה להשית על המערערת הוצאות ההליך, בנימוק כי אלה מאזנות את האינטרסים המתנגשים. מחד, לא נחסמה דרכה של המערערת להעלות טיעוניה, למרות שאיחרה בהגשת הבקשה ומאידך, הצורך להקפיד על סדרי הדין, הכללים והמועדים שנקבעו לניהול הליכי המשפט ובהקשר זה תקנה 6 לתקנות התכנון והבנייה (סדרי דין בבקשות לעניין צו הריסה מנהלי), התש"ע-2010, (להלן: "**תקנות סדרי הדין**"), הקובעות כי בית המשפט לא ידון בבקשה שלא מתקיימים בה כל התנאים הקבועים בתקנות אלה, לרבות המועד להגשת הבקשה, אלא מנימוקים מיוחדים.

דין והכרעה

בנימוקי הערעור חוזרת המערערת על טיעוניה בבית משפט השלום, הן לעניין מועד הגשת הבקשה והן כנגד תוקפו של הצו.

אין חולק כי הצו הודבק על שיערי המנזר ביום 26/12/13. המערערת טוענת, כי בשל היעדרותו של ראש המשלחת מישראל ותקופת החגים, הועבר הצו להנהלת המערערת רק ביום 30/12/13, ולאחר ניסיון להגיע להבנה עם המשיב, הוגשה הבקשה ביום 05/01/14. צדק בית המשפט קמא כאשר קבע, כי אין בפי המערערת נסיבות מיוחדות שהצדיקו אי הגשת הבקשה במועד.

תקנות סדרי הדין קובעות פרק זמן קצר מאוד להגשת הבקשה, בהתחשב במהותו של ההליך, ותקנה 6 מחייבת עמידה דווקנית על הוראות אלה. די היה בנימוק זה כדי להביא לדחייתה של הבקשה.

לגופו של עניין, המערערת לא הותירה טענה אחת שלא ניתן היה להעלותה כנגד תוקפו של הצו. טענותיה נבחנו לעומקן על ידי בית המשפט קמא, ולא הובא בפני כל נימוק המצדיק התערבות בממצאיו העובדתיים או במסקנותיו ואופן יישומן בנסיבות העניין.

החלטתו של בית המשפט קמא נסמכת על תשתית עובדתית שנקבעה, לאחר ששמע את העדים מטעם הצדדים, והתרשם מהם באופן בלתי אמצעי, תוך יישום נכון וראוי של ההלכות הנוגעות לתכליתו של צו מנהלי והעילות לביטולו.

טענות המערערת, ככל שהן נוגעות לבסיס העובדתי, צריכות להיבחן לאור ההלכה, שלפיה אין בית המשפט נוטה להתערב בממצאיה ומסקנותיה של הערכאה הדיונית, פרט למקרים חריגים, בשים לב ליתרון שיש לערכאה ששמעה את העדים על ערכאת הערעור. כידוע, ההלכה היא כי:

"ככלל, אין מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי מהימנות, באשר לערכאה הדיונית יתרון מובהק על פניה של ערכאת הערעור בכך שהיא התרשמה באופן ישיר מהמערערים מהאופן שבו תיארו את המעשים, ממידת האותנטיות והקוהרנטיות שבדבריהם ומהרושם הכללי העולה מהם (ראו, לדוגמה, ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632, 643 (2000)). מנגד, ייתכנו מקרים חריגים בהם ערכאת הערעור עשויה להתערב בממצאי מהימנות, כגון מקרים בהם נפלה טעות מהותית או בולטת לעין בהערכת מהימנות של עד; כאשר מדובר במסקנות להבדיל מעובדות; מקום בו ממצאיה של הערכאה הדיונית מבוססים על שיקולים שבהגיון, שכל ישר או סבירות של עדות; כשממצאי הערכאה הדיונית מבוססים על ראיות שבכתב או התרשמות מחפץ; כאשר הערכאה הדיונית התעלמה לחלוטין מראיות או לא שמה לב לפרטים מהותיים בחומר הראיות וכיו"ב חריגים..." (ע"פ 511/11 - סאלח מריסאת ואח' נ' מדינת ישראל).

העילות לביטולו של צו הריסה מנהלי, הן מצומצמות ומוגדרות בסעיף 238א(ח) לחוק. לא יכולה להיות מחלוקת בנוגע לכך שהבנייה הטעונה היתר כדיון, בוצעה ללא היתר. בית המשפט קמא קבע, על פי הראיות שהובאו בפניו, אשר כללו תמונות שתעדו את מצב הבנייה, כי בניית הגדר לא הושלמה, ובכל מקרה לא חלפו למעלה מ-60 יום מאז נבנתה הגדר.

המערערת לא הצביעה על טעות שנפלה בממצא זה, והוא עולה בקנה אחד עם הנתונים אותם טענה בעצמה.

לטענת המערערת, טעה בית המשפט קמא כאשר סבר, כי עילות הביטול היחידות של הצו הן אלה הקבועות בסעיף

238א(ח) לחוק, והתעלם מן הפגמים שנפלו בצו, אשר לפי ההלכה, מביאים לבטלותו. הכוונה לפגמים בהליכי הוצאת הצו, חוסר סבירותו, חוסר מדתיותו והסתמכות על תשתית עובדתית שגויה.

ההלכה היא, כי על צו הריסה מנהלי, חלים כללי המשפט המנהלי, ומי המבקש לטעון כי הוא הוצא שלא כדין או נפל בו פגם, עליו מוטל הנטל להוכיח טענתו, שכן הרשות נהנית מן החזקה בדבר תקינות מעשיה. **(ראה רע"פ 2958/13 סבאח נ. מדינת ישראל).**

בהיותו מעשה מנהלי, נקבע בפסיקה, כי פרט לעילות שפורטו בסעיף 238א(ח) לחוק, ניתן לתקוף את תוקפו של הצו המנהלי על בסיס עילות נוספות המוכיחות כי נפל בו פגם חמור עד כדי כך שניתן לראותו כבטל מעיקרו **(רע"פ 5635/93 הוועדה המקומית לתכנון ולבניה ת"א נ. עורקבי וכן ראה רע"פ 6032/13 אהרון נ. יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ולבניה טבריה).**

בית המשפט קמא לא התעלם מהלכה זו ובחן את טענות המערער בהיבט זה לגופן, אך מצא לדחותן.

טענתה העיקרית של המערערת לגבי הפגם שנפל בהוצאת הצו הינה כי בפני יו"ר המשיב לא היה כל המידע הרלבנטי, שהיה נחוץ להחלטתו, ובהתאם לפסיקה **(ב"ש (ת"א) 10667/03 מאנע נ. הוועדה המקומית לתכנון ולבניה ת"א-יפו, להלן: "פסק דין מאנע")**, פגם זה צריך להוביל למסקנה בדבר בטלותה של ההחלטה.

החלטה מנהלית סבירה צריכה להתקבל על סמך תשתית עובדתית רלבנטית מלאה ואמיתית. על מנת שיקבע כי נפל פגם חמור בהחלטה להוציא צו מנהלי, היה על המערערת להוכיח כי בעת שנשקלה האפשרות להוצאת הצו, חסר היה למקבל ההחלטה מידע רלבנטי ובעל משמעות, שיכול היה להשפיע על החלטתו.

המערערת מבקשת לקבוע, כי המידע שלא עמד בפני המשיב נוגע:

- א. לכך שמדובר בגדר בטחון של מנזר.
- ב. לכך שגדר הביטחון הייתה קיימת שנים רבות קודם לכן, רק מיקומה שונה לפי הצורך בהתאם למפלס הכנרת.
- ג. הגדר הועתקה לאחר מספר פגישות עם נציגי המשיב- בפרט מר אלי גבאי, לאחר שהובהר למערערת כי לא יהיו כלפיה טענות אם תבנה גדר זמנית עד לקבלת היתר לבניית גדר קבועה.

טענות אלה נדחו על ידי בית המשפט קמא.

הוכח כי טרם הוצאת הצו הונח בפני המשיב תצהיר מהנדסת איגוד ערים כינרת, הגב' דנה בכר ודו"ח פיקוח של מר יצחק גביש, מפקח אשר ביקר בשטח ביום 10/12/13, רשם את רשומיו ותיעד בצילום את הבנייה. כמו כן, התקיימה כנדרש, על פי הדין, התייעצות עם היועץ המשפטי של האיגוד, אשר בחן את התנאים להוצאת הצו ואישר כי אלו מתקיימים.

במסמכים אלה נרשם מפורשות, כי מדובר בבניה **סמוך למנזר גן הרוסים**. בדו"ח הפקח תועדו בצורה מפורטת ממצאיו לגבי בניית גדר א' והעתקתה לגדר ב'. על פי העדויות שהובאו בפני בית המשפט קמא ונמצאו מהימנות עליו, הגדר הישנה קרסה מפגעי מים ומזג אוויר, לא הייתה מצויה באותו תוואי של הגדר החדשה ואיננה דומה לה גם בצורתה. (הגדר החדשה ב' בנויה על קוביות בטון). עוד יש לציין, כי המערערת עצמה הציגה התכתבויות מן העבר, שכללו התראות בגין בניית הגדר הישנה.

להבדיל מבנייתו של בית מגורים על שרידיו של בית קודם, שנשרף בנסיבות יוצאות דופן וטראגיות, כמו המקרה שנדון בפסק דין מאנע, עליו נסמכת המערערת, העובדה כי הייתה גדר כלשהי, שנבנתה ככל הנראה אף היא שלא כדין, במקום אחר, בסמוך למנזר, איננה נתון מהותי בשיקול הדעת בנוגע להוצאת הצו. לפיכך, גם אם לא היה ידוע למשיב בטרם החליט על הוצאת הצו המנהלי על קיומה של הגדר הישנה, אין המדובר בפגם היורד לשורש העניין ומביא לבטלותו של הצו.

המערערת טוענת, כאמור, כי לא פורטו בצו הפגישות עם פקחי המשיב ומר גבאי, אשר המערערת לטענתה, פעלה בהסתמך על דבריהם. בנוסף, הוצאת הצו, חרף התבטאויות המפקחים, מנוגדת לטענתה, לכללי הגינות משפטית ומנהלית, ומקימה למערערת הגנה מן הצדק.

הטענה נבחנה ע"י בית המשפט קמא ונדחתה, לאור ממצאים שנקבעו בהתבסס על התרשמותו מן העדים שהופיעו בפניו. לא מצאתי כי הובאו נימוקים המצדיקים התערבות בממצאים אלה. בהקשר זה יש לציין כי לפי הפסיקה אין די בכך שהמערער מצביע על שורה של תמיהות, אפילו הן רבות, אלא צריך שתהיינה עובדות המראות בעליל שלא יכול היה השופט להתרשם כפי שהתרשם (**ע"פ 7595/03 - פלוני נ' מדינת ישראל**). החלטתו של בית המשפט קמא מבוססת בעניין זה על הראיות שהובאו בפניו, ולאחר עיון בתמלילי המתעד את מלוא דבריו של מר גבאי, (ולא על ציטוטים חלקיים), אינני סבורה כי נפלה טעות בקביעתו.

ראשית, מר גבאי הינו מנהל אגף הפיקוח של יחידת עיטם **ברשות הטבע והגנים**, ולא נציג המשיב, כפי שניסתה המערערת להציגו. במסגרת עבודתו, הינו אחראי על הסביבה החופית, אכיפה, פינוי והריסה בתחום השטח הציבורי, ואיננו עוסק באכיפת חוקי התכנון והבנייה. יתירה מכך, מעדותו של העד ומתמליל השיחה שניהל עם האב פאופן לאחר הוצאת הצו (שהוקלטה והוגשה לבית המשפט קמא), עולה בבירור, כי העד הגיע בכדי להתריע בפני המערערת על בניית גדר א' שנבנתה בתחום הציבורי, והבהיר לנציגיה כי עליהם לבנות את הגדר, אם רצונם בכך, בשטח הפרטי. העד חזר והבהיר, כי נחוץ היתר לבניית הגדר ואף דיווח לגורמי האכיפה המשולבים, על בניית הגדר החדשה ב', אשר רובה ככולה, בנויה בתחום הפרטי.

העד אמנם הביע בשיחה המוקלטת את עמדתו, שלפיה לא היה צריך להוציא צו מנהלי כנגד המערערת, אך הוא איננו אמון על אכיפת חוקי התכנון והבניה ואין לו כל קשר להפעלת שיקול הדעת קודם להוצאת צו מעין זה. לאורך השיחה גילה העד אמפטיה רבה למצבה של המערערת וסיפר כי ניסה להסביר את עמדתה לנציגי המשיב. למרות זאת ברור כי המערערת לא יכולה הייתה להסתמך על דבריו ולהניח שלא נדרש לה היתר: **"אז בסדר, אני לא אכחיש שאני אמרתי לכם שאתם צריכים להרוס את הגדר שלכם ולהגיש בקשה לבנות עם היתר, לכן, אני אומר תניד להם אני מבקש שתתנו לי עכשיו פרק זמן של חודשיים שלושה להסדיר את ההיתר" ... "אני ביקשתי מכם להוציא היתר**

ולבנות עם היתר אבל... איך אומרים, אתם רצים מהר מהר מהר... " (עמ' 3 לתמליל).

בית המשפט קמא שוכנע גם, מעדויות נציגי המנזר, כי ידעו היטב שבניית הגדר, אף אם היא נעשית בשטחה של המערערת, כרוכה בקבלת היתר בנייה.

עוד טוענת המערערת, כי בדו"ח של מר גביש מיום 10/12/13, נכלל מצג מהותי ושגוי לפיו כביכול הגדר הועתקה לתחום הפרטי רק בחלקה. כלומר, חלק ממנה עודנו מצוי בשטח הציבורי. באותה נשימה, מאשרת המערערת, כי הגדר חורגת 30 ס"מ ולאורך כ-3 מטר לשטח הציבורי. (סעיפים 5 ו-8 לנימוקי הערעור). ברור אם כך, כי תיאור הדברים הוא נכון ואיננו שגוי באופן מהותי, כפי שנטען.

לא מצאתי גם כל טעות בהחלטה שלא לעכב ביצוע הצו, על מנת לאפשר למערערת לקדם הליכי הוצאת היתר לבנייתה של גדר קבועה, לפי בקשה שהגישה בשנת 2012. ראשית, תכליתו של צו הריסה מנהלי הינו להביא להפסקתן של עבירות בנייה באופן מידי, לפני שהפכו לעובדה מוגמרת. הכלל הוא, כי על המבקש לבצע עבודות בנייה, להצטייד בהיתר כדין מראש ולא לפעול להכשרת הבנייה לאחר שכבר בוצעה. במקרה הנדון, בחרה המערערת שלא לקדם בקשה תלויה ועומדת לבניית גדר, עקב חלוקי דעות עם הוועדה, ובמקום זאת, פעלה לבנייתה של גדר אחרת, אותה היא מכנה "גדר זמנית". אין כל הצדקה בנסיבות אלה, לעיכוב ביצוע הצו.

המסקנה היא, כי לא הוכחה כל עילה להתערב בקביעותיו של בית המשפט קמא שלא להיעתר לבקשה לביטול הצו או עיכובו.

המערערת קובלת על ההחלטה לחייבה בהוצאות, בטענה כי מדובר בהליך פלילי, הסמכות להטיל הוצאות בהליכים אלה, מוסדרת בסעיף 79 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, ויש להפעיל אותה בנסיבות חריגות ויוצאות דופן בלבד.

אין חולק, כי זכות הגישה לערכאות הינה זכות חשובה, שזכתה להכרה מעין חוקתית. יחד עם זאת, כאשר מדובר בהליכי ביטול צו הריסה מנהלי, הכרוכים בהגשת בקשות שמטרתן הארכה וסרבול ההליך, כבר נקבע כי במקרים מתאימים מן הראוי להטיל הוצאות.

"לעניין חיוב בהוצאות משפט במסגרת דיון פלילי העוסק בהפרות דיני התכנון והבניה, כבר הובעה העמדה לפיה:

"אכן יש מקום ככלל להטלת הוצאות, בגדרי המאבק הנמשך כנגד הפרות של חוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965. אכן, המדובר בפלילים, ובתחום משפטי זה הטלת הוצאות היא במשורה. אך עסקינן בעבירות שכל כולן רווח כלכלי לעובריהן, וכדרך כלל נעשים מאמצים להאריך את הדיונים, לדחות את הקץ ואת רוע הגזירה, וכדברי השופט לוי ברע"פ 567/09 אבו חיט נ' מדינת ישראל 'את המחיר הנלווה לניצולם לרעה של ההליכים ניתן ואף ראוי לגבות מן האחראי לו, וזאת בכפוף לעקרון היסוד בדבר מידתיותה של הפעולה השלטונית'; וראו גם ע"פ 4650/08 ברנס נ' מדינת ישראל. אכן, דלתי בתי המשפט פתוחות במקום שהמחוקק פתחן, אך להליכי סרק, שמשרתם לאפשר למפר החוק ליהנות מהפרתו עוד, צריך להיות מחיר גם על ידי הוצאות..." (רע"פ 2341/14 - קבועה סלים ואח' נ' הוועדה

המחוזית לתכנון ולבניה (2014)).

בשים לב להתנהלות המערערת, אשר גם הגישה את הבקשה לביטול הצו באיחור, באמתלה שלא נתקבלה על דעתו של בית המשפט ותוך הארכתו שלא לצורך של הדיון, (ראה פרוטוקול הדיון בבית משפט השלום), ושעה שהטלת הוצאות הינה החלטה דיונית הנתונה ככלל, לשיקול דעתה של הערכאה המבררת, המתרשמת מן האופן שבה התנהלו הצדדים בפניה, אינני רואה לנכון להתערב בהחלטה להשית על המערערת הוצאות.

סוף דבר, הערעור נדחה על היבטיו.

למען הסר ספק, צו עיכוב הביצוע מבוטל בזאת.

המזכירות תמציא העתק פסק הדין לצדדים, בהקדם.

ניתן היום, כ"ט אייר תשע"ד, 29 מאי 2014, בהעדר הצדדים.